

This is an electronic reprint of the original article. This reprint may differ from the original in pagination and typographic detail.

---

## Bok om hundlängtan som vibrerar av känslor

Lassén-Seger, Maria

*Published in:*  
Hufvudstadsbladet

Published: 30/05/2020

*Document Version*  
Accepted author manuscript

*Document License*  
Publisher rights policy

[Link to publication](#)

*Please cite the original version:*

Lassén-Seger, M. (2020). Bok om hundlängtan som vibrerar av känslor: Recension av Minna Lindeberg & Malin Ahlsveds *Tillsammans ska vi vara två*. *Hufvudstadsbladet*, 31. <https://urn.fi/URN:NBN:fi-fe202201147853>

### General rights

Copyright and moral rights for the publications made accessible in the public portal are retained by the authors and/or other copyright owners and it is a condition of accessing publications that users recognise and abide by the legal requirements associated with these rights.

### Take down policy

If you believe that this document breaches copyright please contact us providing details, and we will remove access to the work immediately and investigate your claim.

## Hundlängtan

Minna Lindeberg & Malin Ahlsved: *Tillsammans ska vi vara två*. Förlaget, 2020.

Minna Lindeberg är barnboksförfattaren som skriver med hjärtat utanpå kroppen. Otuktat egensinnigt, aldrig tråkigt. Nya bilderboken *Tillsammans ska vi vara två* (2020) är ett första samarbete med bildkonstnär Malin Ahlsved. Duon får mina förväntningar att skjuta i höjden som en raket, för att landa – var då? Jo, i en bilderbok vars poetiska tonfall och mjukt murriga akvareller är så organiskt sammansvetsade att de tar andan ur mig.

Det handlar om ett barns hundlängtan, så skör och stark att bara fantasin kan bära den. En hundlängtan i paritet med den som alltför tidigt bortgångne barnboksnestorn Ulf Stark skrivit om i exempelvis *En stjärna vid namn Ajax* (2017) med bilder av Stina Wirsén. Men det handlar också om ett introvert barn-jag som inte trivs i grupp utan helst ”vill ha mitt för mig” på egna villkor. Tillsammanslek på dagis lockar inte. Men den som går undan blir utanför, vilket är en smärtsam insikt. Lindeberg har aldrig skytt sådana smärtpunkter när hon skriver för barn. Tvärtom dras hon till dem. Vrider, vänder och vädrar dem. Drar fram dem i fiktionens ljus så att läsaren ser det darrande hjärta som finns under skinnet på oss alla, stora som små.

Och visst är det välkommet, att också få läsa om barn som inte är kaxiga super- eller vardagshjältar. Sådana ”aparta” individer har Lindeberg alltid haft ett gott öga till. I bilderböckerna *Lo, fridlyst!* (2009) med Linda Bondestam och i *Vildare, värre, Smilodon!* (2016) med Jenny Lucander stångas extroverta barn med explosivt humör mot dagisgruppens krav på anpassning. I den nya bilderboken kommer ett känsligt, introvert barn till tals. Någon som – likt Pija Lindenbaums försiktiga huvudperson i *Gittan*-böckerna (2000-2005) – gillar att leka för sig själv och helst vistas i sin egen fantasi.

Tonen är ömsint och vibrerar av känslor när (det namnlösa) barn-jaget formulerar sin önskan om en alldeles egen hund, trots att ”min längtan sitter fast i de vuxnas nej”. Den uppdämda törsten efter en hund att älska och vårda växer, an efter, till en närmast paradisisk vision om att ”[d]et finns en strand där ingen är kopplad. Där är det hundarna som bestämmer. Tillsammans ska det vara vi. Hunden och jag. Det är vi två som ska ha varandra”. Lindeberg – som med åren blivit allt stilsäkrare – excellerar här med en skenbart enkel text som rymmer bråddjup. Barn-jaget drömmer sig bort till en tillvaro fri från vuxna som bestämmer och jämnåriga som ”inte vill leka på riktigt”, utan bara är med ”för att flina och förstöra”.

Bilderboksdebuterande Ahlsved kunde inte ha fått en bättre text att bildberätta till. Hennes känsliga akvareller, fria från all sentimentalitet, förmår omhulda och bära berättelsens patos. Som i sin bildkonst gestaltar Ahlsved häpnadsväckande enkelt och tydligt de komplexiteter som försiggår omkring och inuti de personer hon avbildar. Laddade vardagsscener varvas med fantasier fulla av hopp och tröst. I bildscenerna från dagis är bok-jagets utanförskap tydligt. Lekande i skogen eller sittande vid matbordet är hen genomgående ensam. Flugsvampsmössan hen bär är en försynt blinkning till det upproriska i att ställa sig utanför dagisgruppen där vuxna bestämt att ”alla ska vara med”. I fantasileken finns gatuhundarna i Viborg – på pricken fångade i Ahlsveds känsliga penseldrag – som barn-jaget bestämt sig för att rädda. Också de ryska hundarna längtar, ”efter den som ska bli deras människa”.

Barnets dröm om att ge de hemlösa hundarna ett liv fyllt av kärlek och tuggben är samtidigt en dröm om att själv få vara svaret på någons heta längtan. Att läsa *Tillsammans ska det vara vi två* är att dela den drömmen om och tron på att det finns ett paradisi. Jag läser och kapitulerar, torkar tårarna och viftar på svansen.

Maria Lassén-Seger